

LA REALITAT OCULTA

TORNA LA ROSA DE FOC

De les cendres històriques reneix la dignitat de tot un poble humiliat i fortament reprimat. Arreu dels barris de la ciutat s'aixequen nombroses barricades que compten amb el suport dels veïns aplegats en assemblees i comitès de barri i de carrer.

Els manifestants arboren banderes estelades junt amb banderes negres, que han recuperat de la lluita centenària del poble en defensa dels drets i les llibertats fins el final. És una insurrecció contra tot tipus d'opressió i en contra del govern i polítics mentiders, claudicants i còmplices.

La revolta s'estén de Barcelona per tota Catalunya i rep la solidaritat de diversos indrets del món. El desconcert regna entre les forces policials: no se'n saben avenir, retrocedeixen en tots els fronts, molts d'ells tenen cagarines com a conseqüència d'alterar amb productes químics l'aigua a les seves casernes. Alguns helicòpters han estat abatuts i molts policies han canviat l'eslògan "a por ellos" per "por qué no volvemos a casa?"

S'han creat múltiples comitès de suport als insurrectes: de mares, de mestres, d'avis i avies, de bombers, etc... Els pagesos han entrat a la ciutat portant molt de menjar per els vaguistes, fins i tot les putes indignades confraternitzen a les barricades amb el jovent que es la columna vertebral d'aquesta resistència, i disposats sense por a anar fins el final. Els pensionistes s'han adherit a la protesta fent-se presents arreu dels carrers. Diversos cors dels iaio-flautes canten emocionats cançons de lluita i revolucionaries a les barricades. Fins i tot associacions de cecs han emès un comunicat que diu: "ara sí que hi veiem clar". La Rosa de Foc ha il·luminat carrers i places de la ciutat, on milers i milers de joves i grans s'han organitzat per plantar cara a la injustícia i a l'opressió i acabar amb el mal govern: tots ells i elles han fet, amb la lluita abnegada i solidària, que Barcelona torni a ser un exemple de dignitat i llibertat al món.

I com deia l'estimat poeta de Roda de Ter, Miquel Martí i Pol: "Tot està per fer i tot és possible", i ara tot just només fa que començar.

LA KINTA FORKA

VIOLÈNCIA AL CARRER?

Des de divendres 11 d'octubre i encara fins avui els carrers han estat arrabassats al sistema i la gent se'ls ha fet seus. Aquest és el petit-gran triomf de les "marxes per la llibertat", de les grans concentracions... i de les desenes de petites. Tot va començar quan el divendres aquell i ja acabats els parlaments la gent més gran posava espelmes al terra del passeig de Gràcia.

Tot hauria acabat al cap d'una estona, com també hauria acabat sense més... l'1 d'octubre del 2018 si la gent hagués pogut votar... encara que no fos una votació vàlida. El Ministro del Interior de llavors hauria pogut decretar que les urnes eren part del folklore regional català i que les botifarrades i caragolades que tant els agraden a ell ni fu ni fa. Però al Ministro actual tampoc li agraden les espelmes pel terra de passejos i places... i llavors va ordenar que les seves tropes castellano-catalanes ocupessin els carrers a base de trets de pilotes de goma, gasos lacrimògens, furgons policials atropellant vianants, policies infiltrats que podien millor triar a qui detenien, noies joves sobretot, menors d'edat... a qui se'ls posava a les butxaques boles de billar i altres objectes contundents que ells mateixos policies havien portat.

Quan va ser fosc les coses van continuar igual i anant a pitjor pels qui no volien tornar a casa vençuts... Algú deuria treure's del seu ADN guerrilla urbana la idea de separar els manifestants dels policies desfermats... Aquest algú ho va dir a un altre... i llavors alguns van començar a aixecar barricades amb containers d'escombraries i algun cotxe. I molts altres van fer el mateix a cantonades i carrers.

Això no va agradar ni al Conseller d'Interior ni al Ministro del Interior que van donar noves ordres i endurir més encara l'actuació de les seves tropes. I clar, la única forma possible d'aturar-los va ser calar foc a les barricades com la única via possible de no entrar en una baralla cos a cos que és el que els policies buscaven. Clar, ells van armats i els manifestants no...

Les dues nits següents van ser llargues i les flames van il·luminar clarament les cares policials. Es sentien frustrats ja que el foc i algun objecte llençat a distància els impedia de fer el que més els agrada: pegar i pegar i pegar!!!

EL CONVIDAT

PRESÓ PEL FUTBOL

14 d'octubre, sentència del Procés. Aquella nit comencen les protestes als carrers i places de Catalunya contra la sentència.

15 i 16 d'octubre. Continuen les manifestacions sense que el Govern d'Espanya ni el de la Generalitat prenguin cap mesura especial.

17 d'octubre. El President de la Lliga de Futbol, decideix aplaçar en partit de futbol entre el Barça i el Madrid, degut als aldarulls que es produeixen a Catalunya. El Govern espanyol, ràpidament s'hi apunta.

L'home que ha pres la iniciativa es diu Javier Tebas. Ex Delegat provincial de Fuerza Nueva i manifest simpatitzant de VOX. Home que té com a guies vitals: la unitat d'Espanya i fomentar el sentit catòlic de la vida.

Tebas es justifica dient que l'entorn pre bèl·lic de Barcelona impossibilita celebrar el partit. La raó extra oficial és que estan cagats davant la possibilitat de que el Camp Nou esdevingui un espot publicitari a favor de les protestes i la independència.

Tebas, i el Govern espanyol, no saben o no volen saber, que Barcelona ja és un espot contra l'anomenada democràcia espanyola. Amb futbol o sense, el món ja els coneix.

Tebas, com el Govern espanyol, saben molt poques coses. Per això són tan perillosos.